

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Selvbiografi (Steen Steensen Blicher)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520463056/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

sov han nu i mere end tre Timer, saa sødelig som, efter et gammelt Mundheld, i sin Moders Dragkiste.

Aaret efter gik han engang – en Time før Dag – to Miil i dyb Sneed til Klapjagt, traskede omkring paa denne, og stod med vaade Fødder og Been lige til Aften; forblev saa, uden at skifte med tørt, siddende ved Spisebordet og Punschebollen til Klokken 3 om Natten, gik derpaa mod en hidende Nordenvind 1½ Miil, med en Jagtbroder, til dennes Hjem, hvor han lagde sig i en dyneløs Alkove paa bare Halm, sov i de vaade Klæder et Par Timer, vandrede derpaa den halve Miil til sit eget Hjem, klædte sig om, og – gik paa Jægt.

Enandengang – det var ved St. Hansdagstid – drog han paa Sælhuudejagt. Ved Solens Nedgang marscherede han fra Randlev til Lillose ved Havet – tre Fjerdingvej, roede selvfernte (fire vare bestandig ved Aarene) til Mejlgrunden oppe under Helgenæs, laa der til hen paa Eftermiddagen, for at opvarte Sælhundene, naar de vilde op paa Grunden, at tage sig en Luzzur. Jagten var heidig, men Beværtningen knap; thi under Henroningen havde een af Jægerne uheldigviis slaet Brændeviinsflasken istykker, førend man havde faaet noget af Indholden; og en Anden havde handlet lige saa uforvarligt med den ene af de to Ølflasker. – Det var en heed Dag og blikstille. Tørsten rvang til at søge Land. Helgenæs var af Vejen; man søgte da Thunø. Da man ankom dertil, vare alle saa forstørrede, at man ej engang fik Baaden trukket op paa Grunden, før der blev løbet, som om Kap, op til Byen; man tykdede sig med Melkevand, løb ned igjen til Baaden, og roede tilbage til det Sted, hvorfra man om Aftenen var uddragen. Lidt efter Solens Nedgang ankom man her, og uden at nyde det mindste, begav man sig paa Hjemvejen; men vel ikke Sjettedelen var tilbagelagt, da B. *gaaende sov ind*, og ikke vaagnede, før han rendte Hovedet mod sin Formands Ryg, idet denne standsede, for at aabne Laagen i Præstegaardsporten. – Hvo der vilde antage dette for en poetisk Fiction, tog aldeles fejl; thi der er en bogstavelig Sandhed, skjøndt den rigtignok har været ham selv ubegribelig.

Hvad angaar den lidt forhen berørte Restaurations- – han gad sige: Regenerations-Evne, med hvilken den *Almægtige* har beriget det Støv, i hvilket han indblæste sin Aande, da frembyder B. herpaa et hartad vidunderligt Beviis. – I Sommeren 1837 fik han under en, ellers temmelig let, rheumatisk Feber en uheldig valgt, eller egentlig

Selvbibliografi

forsilte anvendt Medicin (Guiak-Rum), der virkede saa fordærveligt paa ham, at Lægen, en ellers duelig og brav Mand, opgav og forlod ham. I henvend to Maaneder henlaae han, næsten uden anden Næring end Sukkervand, og hentæredes saaledes, at han ikke havde synderlig andet end Skind og Been tilbage. Da kom hans næstældste Søn, hvem han havde tilskrevet om at Æe hjem fra Kjøbenhavn, og ordne hans oeconomicke og poetiske Sager før hans Død. Denne kjerlige Søn foreslog ham: at hente een, til Randers nylig ankommen, ganske ung Læge. Mere af Føjelighed, end fordi han heraf fattede noget Haab, indvilgede han i Sønnens Begjæring, og see! den unge Mirakelmand – Møller er hans Navn – kaldte den hendøende Levekraft frem af dens dybe og lange Slummer. B. holdt fast ved sit Valgsprog: „Herre! naar du nedbøjer mig, da gjør du mig stærkt!“ og han gjenvandt, næsten i arithmetisk Progression, ej allene sin bedste Ungdomskraft, men, som ham tykkes, endnu noget derover. Og er det ej allene i det Physiske, men og i det Aandelige – eller, om man saa vil, i det Psychiske – at han uafslædig føler og fryder sig ved sin Gjenfødeise.* – Lægen var selv nær ved at forbauses over Carens lykkelige Udfald – saa lidt Haab havde ogsaa han – men B. forklarede ham: at det var et gammelhardt og lædserigt Jægerlegeme, paa hvilket han havde gjort sit heldige Experiment.

Endnu een, men langt kosteligere Erfaring. – Under hele denne legemlige Hensvinden, under dette henvisnende Planteliv, vedligeholdte Sjælen stedse sin Sundhed, aabenbarende derved sin endelige Uafhængighed af det materielle Organ for dens Virksomhed. Ej allene „Min formeentlige Svanesang,” men og en munter Novelle – ikke skrev allene, men meest dicterede han, da Haanden ikke længer formaade at føre Pennen.**

B.'s kjereste Læsning, endog i Drengesaarene, var Rejsebeskrivelser; og deraf fødtes naturlig en Rejselyst, den han først i sit 54de

* Han gjenkender dagligt de samme Indtryk, som sandselige Gjenstande, Luftphenomener, den eller den Blomst, den eller den Musik, frembragte i det lette, livsglade Ungdomssind.

** Saa vel i denne Sygdom, som i næsten alle de andre, B. har overstaet, har han uafbrudt beholdt Samlingen; hvormed han dog i Typhus var mindre tilfreds. Enhver, som har prøvet det, veed, hvor pijnlijk Bevidstheden er i denne Sygdom – saa fuld af Livskjæde og Aandsfortærelse.